

Arrest

nr. 163 924 van 11 maart 2016
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 18 oktober 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 november 2014 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt

verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de verzoekende partijen op 5 februari 2015 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

H., S. (...) (N° R.N. (...))

Geboren te A. op (...) H., N. (...) (R.R.: (...))

Geboren te A., op (...) Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.11.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.3. De gemachtigde neemt op 13 november 2014 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de eerste verzoekende partij eveneens kennis neemt op 5 februari 2015. De motieven gaan als volgt:

“De mevrouw:

Naam + voornaam: H., S. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: A. (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de state die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 12.05.2014, haar betekend op 20.06.2014. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en de door haar naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

“(…)”

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Zoals hier voren al reeds vermeld werd er op 18/10/2014 een machtiging tot verblijf conform art. 9ter vrw. ingesteld door verzoekster.

Er werden in casu de volgende medische stukken naar voren gebracht nl.:

- omstandig medisch attest Dr. R. A. (...) dd. 25/09/2014 en één medische bijlage;

- medisch attest vanuit het land van herkomst gekend onder Nr 2 dd. 16.05.2012 met vertaling en apostille;

Het medisch attest vanuit het land van herkomst gekend onder Nr 2 dd. 16.05.2012 met vertaling en apostille en het medisch attest vanwege Dr. R. A. (...) dd. 25/09/2014 en één medische bijlage stellen uitdrukkelijk dat verzoekster aan familiale mediterrane koorts lijdt.

Het medisch attest vanuit het land van herkomst gekend onder Nr 2 dd. 16.05.2012 met vertaling en apostille - dewelke tevens niet wordt betwist door verwerende partij – bevestigt dat verzoekster al reeds in haar land van herkomst aan voormelde aandoening leed en dat zij daarenboven in het land van herkomst behandeld werd met Colchicine.

Het medisch attest vanuit het land van herkomst stelt ook dat in het land van herkomst de aanvallen ingevolge deze aandoening zeer frequent voorkwamen i.h.b. drie a vier maal per maand en buiten Armenië zeer zeldzaam.

De stelling vanwege de arts adviseur dat verzoekster haar behandeling geen meerwaarde heeft geboden in België is niet correct aangezien de aanvallen van verzoekster in casu verminderd zijn.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoekster die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk gesteld werd dat de medische situatie van verzoekster zeer ernstig en levensbedreigend kan worden indien zij alhier niet adequaat wordt opgevolgd en behandeld.

Artikel 9ter vrw. beschermt wel degelijk een medische aandoening waarbij geen onmiddellijk levensgevaar bestaat, maar wel een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wegens gebrek aan beschikbare en toegankelijke, noodzakelijke zorg. Verwerende partij mag niet enkel onderzoeken of verzoekster (met de medische behandelingen in België) lijdt aan een ziekte die een ernstig humanitair risico inhoudt, maar verwerende partij moet ook rekening houden met behandelingsmogelijkheden in het herkomstland en zien of betrokkene dan lijdt aan een ziekte die een ernstig humanitair risico impliceert. Deze behandelingsmogelijkheden moeten dan ook onderzocht worden, wat in casu duidelijk niet gebeurd is (RvV 12 december 2013, 115.592).

Wanneer de artsadviseur bovendien een tegengesteld advies geeft dan de behandelend geneesheer, moet dit voldoende gemotiveerd worden, wat in casu niet afdoende gebeurd is (RvS 206.947, 26 augustus 2010).

Daarbij moet verzoekster duidelijk kunnen nagaan op welke gronden de beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten en stukken niet worden aanvaard. Argumenten zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten waarin wordt gewezen op een ernstig risico op zelfmoord bij een terugkeer naar omstandigheden die aan de basis van een trauma liggen. Dit doet geen afbreuk aan de beoordelingsvrijheid van de DVZ-arts (RvS 224.723, 18 september 2013).

Er is in casu tevens een oorzakelijk verband tussen de psychische gezondheidstoestand van verzoekster en haar herkomstland, de motivatie van verwerende partij gaat niet in op de oorzaak van de psychische problemen. Het is onvoldoende te stellen dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is

(RvV 71.779, 13 december 2011 - RvV 72.652, 23 december 2011 - RvV 73.765, 23 januari 2012 - RvV 74.439, 31 januari 2012).

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand actueel geen reëel risico impliceert voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster en dat er evenmin sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, aangezien de behandeling van verzoekster in België geen meerwaarde heeft geboden aan haar diagnose dewelke uiteraard niet correct is aangezien verzoekster haar aanvallen precies door de betere medische opvolging en behandeling in België verminderd zijn.

De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek voeren, en de beslissingen van verwerende partij moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet gebeurd is volgens verzoekster. Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in het AD.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in hun land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter vw. aangehaald en aangetoond.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische motieven dient de medische toestand van de vreemdeling uiteraard een zekere ernst te vertonen, zoals in casu het geval. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen (BROUCKAERT S.,

“Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken” T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. Gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373), zoals in casu het geval is bij verzoekster, aangezien verzoekster hoofdzakelijk opgevolgd en behandeld wordt door deskundigen.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wat in casu het geval.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid. Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter vw.!

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd samen met het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien deze het rechtstreekse gevolg is van de onontvankelijk verklaarde 9ter vw. procedure. De twee beslissingen kunnen in één en dezelfde akte worden aangevochten om reden dat ze verknocht zijn.”

3.3. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en verwijst zij uitdrukkelijk naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 november 2014. Steunend op dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat *“kennelijk niet [blijkt] dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgescreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dan betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, in casu het medisch advies van 11 november 2014 dat in gesloten omslag werd gevoegd bij de bestreden beslissing en integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing.

Het medisch advies van 13 juni 2014 luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.10.2014. Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 25.09.2014 blijkt dat de beschreven familiale mediterrane koorts actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Betrokkene is reeds lang vanuit haar thuisland gekend met deze aandoening, alwaar zij hiervoor behandeld werd met colchicine, deze behandeling werd in België gecontinueerd zonder enige meerwaarde te bieden. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd.”

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partijen toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.4. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* als zelfstandige rechtsnorm. Verzoekende partijen vermelden meer concreet het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.5. Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Verder bepaalt artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.”* De medische appreciatie van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, gebeurt enkel door de ambtenaar-geneesheer. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten waarbij de eed van Hippocrates geldt (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 34).

Voorts volgt uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 die aanleiding kan geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet). Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, is dan ook beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

3.6. In dit kader moet ook nog worden gewezen op het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010 waarin de Raad van State besluit: *“Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”*.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen op zich geen grond kan zijn voor vernietiging. Om de bestreden beslissing te doen vernietigen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

3.7. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 november 2014 blijkt dat het standaard medisch getuigschrift van 25 september 2014 en het aanvullend attest van 16 mei 2012 dat verzoekende partij heeft voorgelegd, werden onderzocht. Uit het advies blijkt eveneens dat de ambtenaar-geneesheer de *“familiale mediterrane koorts”* waaraan verzoekende partij lijdt, niet betwist. Vervolgens blijkt duidelijk uit de inhoud van het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer de beide onder artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet voorziene toepassingsgevallen in rekening heeft genomen, maar dat hij oordeelde dat geen van beide toepassingsgevallen in casu aan de orde was.

In het bijzonder stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat op basis van het standaard medisch getuigschrift blijkt dat de beschreven familiale mediterrane koorts actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. Deze vaststelling wordt door verzoekende partijen betwist noch weerlegd.

Verder stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat eerste verzoekende partij reeds lang vanuit haar thuisland gekend was met deze aandoening, alwaar zij hiervoor behandeld werd met Colchicine. Deze behandeling werd in België voortgezet zonder enige meerwaarde te bieden. Aldus besluit de ambtenaar-geneesheer dat er actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoekende partijen stellen dat in de verslagen, opgesteld vanwege specialisten, duidelijk wordt gesteld dat de medische situatie van eerste verzoekende partij zeer ernstig en levensbedreigend kan worden indien zij niet alhier adequaat opgevolgd en behandeld wordt. Deze stelling kan echter niet in het standaard medisch getuigschrift van 25 september 2014 worden gelezen.

In dat getuigschrift wordt Colchicine aangeduid als een noodzakelijke medicamenteuze behandeling en worden de gevolgen beschreven indien deze behandeling zou worden stopgezet. Verzoekende partijen betwisten evenwel niet dat eerste verzoekende partij in Armenië reeds werd behandeld met dit medicijn, zoals de ambtenaar-geneesheer deugdelijk vaststelt op basis van het voorgelegde medisch attest van 16 mei 2012.

De vaststelling dat eerste verzoekende partij in Armenië reeds werd behandeld met Colchicine, hetgeen in casu een noodzakelijke behandeling uitmaakt voor haar aandoening, volstaat om te besluiten dat er geen risico op een onmenselijk of vernederende behandeling bestaat in het land van herkomst nu een adequate behandeling beschikbaar is.

3.8. Verzoekende partijen bekritisieren de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer vervolgens enkel in zoverre hij stelt dat deze behandeling *“in België [werd] gecontinueerd zonder enige meerwaarde te bieden”*. Het is volgens verzoekende partijen niet correct te stellen dat de behandeling in België geen meerwaarde biedt aangezien de aanvallen in casu verminderd zijn. De verzoekende partijen wijzen erop dat de aanvallen ingevolge de aandoening van eerste verzoekende partij zeer frequent voorvielen in Armenië, met name drie à vier keer per maand, terwijl deze aanvallen buiten Armenië zeldzaam zijn. Zij merken op dat haar aanvallen in België verminderd zijn.

Verzoekende partijen kunnen op dit punt worden gevolgd. Uit het medisch attest van 16 mei 2012, waarnaar zij verwijzen, blijkt dat eerste verzoekende partij in Armenië drie tot vier aanvallen per dag had, terwijl in het standaard medisch getuigschrift van 25 september 2014 wordt aangegeven dat zij in België één keer per maand een aanval heeft.

Evenwel stelt de Raad vast verzoekende partijen hun kritiek richten tegen een overtollige overweging in het advies. Zoals in punt 3.7. uiteengezet, is de vaststelling dat eerste verzoekende partij in Armenië reeds werd behandeld met Colchicine, hetgeen in casu een noodzakelijke behandeling uitmaakt voor haar aandoening, een voldoende schragend motief om te besluiten dat er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat in het land van herkomst nu een adequate behandeling beschikbaar is.

Daarenboven blijkt uit het betoog van verzoekende partijen noch uit de stukken van het administratief dossier dat de vermindering van haar aanvallen louter en zuiver verband houdt met de behandeling met Colchicine in België en dus valt onder het tweede toepassingsgeval voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Integendeel blijkt dat de verzoekende partijen hun betoog steunen op twee andere elementen. Enerzijds verwijzen de verzoekende partijen naar het medische attest van 16 mei 2012 waaruit blijkt dat de aanvallen van familiale mediterrane koorts in Armenië veelvuldig voorvallen en afnemen, zelfs zeldzaam worden, wanneer Armenië wordt verlaten, en anderzijds verwijzen de verzoekende partijen naar een *“betere medische opvolging en behandeling in België”*.

Aldus houdt de vermindering van de aanvallen veeleer verband met andere factoren die de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij beïnvloeden dan de noodzakelijke geachte behandeling met Colchicine, zoals het niet meer aanwezig zijn in Armenië en de geografische ligging, het klimaat en het niveau van de gezondheidszorg in België.

Deze andere factoren die de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij beïnvloeden, vormen op zich echter geen grond om met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot verblijf te worden gemachtigd. Het gegeven dat de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij verbetert omwille van omgevingsfactoren en het niveau van de gezondheidszorg in België, valt niet onder het tweede toepassingsgeval voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In dit tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is het onderzoek beperkt tot de vaststelling of de ziekte al dan niet een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gegeven dat België voor eerste verzoekende partij eventueel een meer geschikt land is om haar medisch probleem te laten behandelen en een verblijf in haar land van herkomst haar gezondheidstoestand kan beïnvloeden, houdt niet in dat zij in haar land van herkomst geen adequate behandeling kan krijgen waardoor wordt voorkomen dat zij in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereist enkel dat er sprake is van een aangepaste, geschikte en toegankelijke behandeling in het land van herkomst. Er moet niet worden gegarandeerd dat de adequate behandeling in het land van herkomst van een zelfde of vergelijkbaar kwaliteitsniveau is als in België.

Daargelaten het gegeven dat de aanvallen van eerste verzoekende partij in België zijn verminderd, doet de kritiek van verzoekende partijen tegen een overtollige overweging in het advies dan ook geen afbreuk aan de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat eerste verzoekende partij in Armenië reeds werd behandeld met Colchicine en dat de behandeling in België gecontinueerd werd zodat op sluitende wijze kan worden besloten dat er actueel geen risico op een onmenselijk of vernederende behandeling bestaat in het land van herkomst wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

3.9. Nu de ambtenaar-geneesheer op goede gronden vaststelt dat eerste verzoekende partij in Armenië reeds werd behandeld met Colchicine, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat er alsnog een onderzoek diende te gebeuren naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de noodzakelijke geachte behandeling in het land van herkomst, minstens tonen verzoekende partijen hierbij hun belang niet aan. Alleszins kan niet worden aangenomen dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is dat in casu niet nog eens werd nagegaan of de Colchicine, waarvan vaststaat dat eerste verzoekende partij daarmee in Armenië reeds werd behandeld, beschikbaar is in het land van herkomst. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat er “*ruimer gemotiveerd [moest] worden*”. Het betoog van de verzoekende partijen dat deze medische behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is in hun land van herkomst wordt verder op geen enkele wijze onderbouwd in het verzoekschrift en valt niet te rijmen met de informatie uit de medische attesten die zij hebben voorgelegd.

3.10. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voorts een heel theoretisch betoog houden omtrent het gegeven dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet twee toepassingsgevallen kent, doch hierboven werd reeds vastgesteld dat beide toepassingsgevallen door de ambtenaar-geneesheer werden onderzocht, zodat verzoekende partijen geen blijk geven van een belang bij dit betoog. Nergens in het medisch advies of de bestreden beslissing wordt gesteld dat “*er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening*”, zodat het betoog van verzoekende partijen feitelijke grondslag mist.

Verder halen verzoekende partijen rechtspraak aan met betrekking tot een ernstig risico op zelfmoord, enerzijds, en het oorzakelijk verband tussen een psychische gezondheidstoestand en het herkomstland, anderzijds. Nergens wordt deze rechtspraak echter op hun individueel geval betrokken en evenmin tonen verzoekende partijen hun belang bij het aanhalen van deze rechtspraak of de relevantie er van aan nu uit de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat er sprake zou zijn van een zelfmoordrisico of psychische problemen, minstens tonen verzoekende partijen dit niet aan.

3.11. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Zij kunnen immers niet worden gevolgd in hun argumentatie dat de ambtenaar-geneesheer een verdere analyse had dienen door te voeren met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de adequate behandeling voor de ziekte waaraan eerste verzoekende partij lijdt. Evenmin tonen verzoekende partijen aan dat de gemachtigde inzake het determinerende motief een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt of dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekende partijen halen nog aan dat hen "*direct en persoonlijk*" inlichtingen hadden moeten worden gevraagd of dat zij de gelegenheid hadden moeten krijgen om bepaalde stukken over te maken. In zoverre verzoekende partijen in deze zin menen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, bij gebreke aan een persoonlijk contact met het bestuur of de mogelijkheid om hun standpunt bekend te maken, merkt de Raad op dat zij hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten in de aanvraag om verblijfsmachtiging en de mogelijkheid hebben gekregen om deze aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143). Verzoekende partijen beperken zich verder tot een theoretische discussie, zonder concreet aan te duiden welke inlichtingen of stukken aanleiding zouden kunnen geven tot een andere beoordeling van de aanvraag, zodat dit gehele betoog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.12. Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 november 2014 dient te worden vernietigd, aangezien dit bevel het rechtstreekse gevolg is van de eerste bestreden beslissing, die op manifest onredelijke wijze werd genomen, stelt de Raad vast dat uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat er geen gegrond middel werd aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Voormeld betoog wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

De Raad stelt vast dat er verder geen middelen worden aangewend tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat dit gehandhaafd blijft.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES